

LIBRIS

GRIGORE DINU MOȘ

We know
books

POEMELE
INFINITULUI

E I K O N

BUCUREȘTI, 2023

Cuprins

Profeții fără timp	9
Oracolul neștiut	11
Vedere prin moarte.....	22
Copacul și pasărea	27
Depășirea liniei.....	33
Mânia.....	36
Cădere în alb	40
Eon	43
Neîndestulare	46
Nenumărare	47
Aripa	52
Prezență.....	54
Soarele lacrimilor.....	56
Anticameră.....	58
Secțiune prin ploaie.....	60
Lumina	62
Noua simetrie	65
Simetrii imposibile	67
Cerurile.....	78
Visul	82
Cadențe finale	85
Lumini în exil.....	91
Cerul.....	96
Îngerul	100

Porunca a unsprezecea	105
Săgeata	108
Catharsis	110
Simetrii ascunse.....	113

Confesiuni neterminate121

Pământ și timp	123
Sicriul.....	128
Cinegetica	130
Așteptare	133
Crucea.....	135
Ne(judecată).....	138
Smerenie	140
Repetiție.....	143
Clipa	144
Singurătate (I)	146
Singurătate (II).....	148
Moartea ta.....	151
Sfârșit	157
Tăcerea.....	160
Amintire.....	162
Anotimp.....	164
Firul	165
Plâns	166
Soare târziu	169
Poartă.....	171
Întâia vedere.....	172
Frumusețe	176
Naștere.....	178

Judecarea poetului179

(Ne)judecata întâi.....	181
(Ne)judecata a doua	185

(Ne)judecata a treia	187
(Ne)judecata a patra	190
(Ne)judecata a cincea	195
(Ne)judecata a șasea.....	198
(Ne)judecata a șaptea.....	201
(Ne)judecata a opta	204
(Ne)judecata a noua	205
(Ne)judecata a zecea	207
(Ne)judecata a unsprezecea.....	209
(Ne)judecata a douăsprezecea	211
(Ne)judecata a treisprezecea.....	220
(Ne)judecata a paisprezecea	222
(Ne)judecata a cincisprezecea.....	224
(Ne)judecata a șaisprezecea	226
(Ne)judecata a șaptesprezecea	229

Copilăria cuvintelor.....233

Marea din oglindă.....	235
Ecoul.....	237
Apropiere	238
Semne	239
Mărturisire	244
Întoarcerea spre sine a privirii în gol	246
Versul pierdut.....	247
Ironii postume.....	248
Singura ninsoare.....	249
Fulgurații	251

Trilogia apocalyptica.....255

Timpul oamenilor	257
Evul poezilor	264
Alef	276

Oracolul neștiut

*Deși cu neputință porunca,
profeția din ea naște libertatea,
destinul pur.*

I

Porunca a unsprezecea se împlinește de la sine,
ce e doar omenesc piere,
fără amintire.
În locul treptelor, pășesc pe șiruri de semne,
alerg
în punctul unde îngerul străpunge spațiul cu sulița.
Șiruri, șiruri nemaivăzute
arcuite sub firmament,
le opresc cu pleoapa de foc.
Ca lumea să nu dispară,
chipul îmi e răpit
în al șaptelea cer.
Numai pământul e unul,
numai pământul se cuprinde pe sine
precum mormintele zarea.
Cu fața-n concentrice nimburi,
cu spatele căzând printre raze,
abia găsesc numele celor ce sunt

în cezura dintre ele,
Abia ajung din urmă ultimul cuvânt
(mai lent decât toate),
ce îmi strigă în ureche: unde ești?
Locuim sub același munte,
pe straturi de lumină.
De atâta densitate, lumina e prinsă de lumină,
eliberez raza ce voi fi,
trecând prin respirația gigantilor
ce se înfruntă înlăuntrul meu.

Nu mai există pământ în morminte,
l-au mistuit cei morți
înainte de vreme.
Clipa din urmă o înmulțesc,
din vintrele timpului revarsă materia-n forme.
Întorși ca un inel de raze,
o memorie nouă îi străbate.
Ca o corolă-n risipire doar ei profețesc.
Pretutindenii cruci încrustate în firmament,
trupurile celor din urmă în morminte de regi.
O singură piatră trece prin ele,
sigiliu însemnat în a cincea dimensiune.

Oasele plutesc,
de-acum e la fel în mormânt sau afară.
Cuvintele trec prin hârtia cărnii
ca niște ochi de sticlă.
În golul dintre piscuri sunetele se opresc,
închinându-se liniștii.

Cerul – irepetabilă cruce,
unei singure priviri dăruit,
niciun trup nu mai apare în oglindă,
aidoma elipselor cu raza inversată.
Numai privirea castă străbate orbitoarea pecete,
la un capăt însemnată în alb,
la celălalt nesfârșită.
Doar nenăscuții poartă simbolul infinit
din pânțele în ceruri neatinse.
Neîntorși, ei fac ultimul pas,
eliberează constelații din morminte.
Creștete însângărând bolta,
crucile se înalță deodată,
deasupra lucrurilor
semnele cad fulgerate.
Desime de îngeri,
săgeată cu penele întoarse înlăuntru,
ei zboară prosternați.
Prin coasta mea trecând,
El îi așteaptă în mine.

II

Dând doar o clipă timpul înapoi,
m-am pierdut într-un loc fără timp,
aidoma veșniciei.
De aici viitorul se vede ca un irepetabil trecut,
la capătul unui tunel,
unde nici ochiul din creștet nu încape.
În suflarea încremenită,

caut numele împărțit în două,
ce prinde lucrurile la mijloc.

Brațele tăiate,
crescute la loc,
să închidă unghiul fără capăt al îmbrățișării.

De neclintire
cresc înlăuntru,
ochii resorb lumina din rădăcini,
adunând formele trupurilor din morminte.

Numele Lui închide tăceri nimicitoare,
litera neagră a Crucii răpită de pe buze,
cu suflet cu tot.

Fiecare cuvânt
îmi întregește ruga,
într-un extaz invers.

Dar nu-mi ajunge timpul pentru această profecie,
rămâne o singură clipă în care El îmi vorbește,
coroane de spini răsucite în suflu etern.

III

Morțile noastre n-au fost întâmplătoare,
ci într-o strălucitoare cadență,
o simfonie a zărilor de oase fluide și transparente,
indescriptibile variații ale simultaneității vieții.

Ploi inverse,
săgetate în inima apelor de la început,
haos fierbinte și minunat al aceleiași lacrimi
în ochiul tot mai cast,

IV

Săbii de cristal ies din ochiul Lui,
în unghiuri ce scapă oricărei priviri.
Ascuns în ecoul Numelui Său
în fiecare început fără sfârșit,
nu mai sunt nicio clipă doar eu,
ci întors
cu tot cu infinit.
Șiruri de nume străine se încrucișează în mine.

El îmi păzește taina,
acoperindu-mi goliciunea cuvintelor,
într-o unică rostire.
De atâta limpezime,
devin toate cuvintele Lui.

Dar memoria ascunsă în ochiul ultimului sfânt
nu poate fi purtată.
Nici de înger ori demon, nici de vreun alt om,
nici de el însuși.
În ochiul lui nemuritor e doar lumina Judecății.

Murind,
lumina mă eliberează înlăuntru.
Mă duce atât de departe în sine,
încât nu mă mai pot întoarce

în aceeași viață.

Rămân în templul unde prima suflare se odihnește,
licărind de pe buzele celor străvechi.

Din trupul meu sângele Pietrei
curge înlăuntru,
cu unghiurile închise-n sine.

Nu pot opri oasele în zborul lor spre moarte,
dar ajung înainte,
înmulțind clipa ce mi s-a dat la nașterea tuturor.
Sub nimbul ei mă predau focului,
purtând în toate lumile memoria luminii.

Nu îndrăznesc să rostesc acest nume
tot mai întreg și mai nou.

Ca și cum aș fi pasăre,
în orbitele mele se răstoarnă mii de potire albastre.
Închis între bolți,
spațiul din interiorul oglinzii se sparge.
Prin fiecare om trece o coloană.
Norii cu întunecata lor strălucire
sunt cele dintâi morminte desprinse din ape.

Această linie de foc rescrie continuu orizontul,
aruncă lucrurile de partea opusă a privirii,
desparte negrul de pupilă,
pasărea de zbor,
pe zero de unu, la infinit.

Marginile lucrurilor se ating ca niște aripi de înger,
ca mâinile unor nemuritori ce se întâlnesc prima oară.

Îngerul își trece aripa prin coasta mea,
împrăștiind potire de plasmă.
Goliciune a trupului
căreia spațiul nu-i ajunge.
Trecutul, de o fixitate atotdevoratoare.
Ca și cum lumina s-ar răsturna în spatele ochiului
și prin trupul meu ar respira stele căzătoare.
Ca și cum soarele ar răsări în locul gol din coastă.

Tăcerea e ecoul ce merge înapoi, în timp.
Pleoapa vibrând,
nelămurit din viitor mi-aduce făgăduința cărnii transparente,
mugure al ochiului nou,
ca într-un fagure clipele picurând.

El îmi închide forma
încrucșând sferele,
de șapte ori pecetluindu-mă
cu ochi de heruvim pe brațe și pe spate.

Sabia de foc din gura Lui îmi însemnează ochiul minții
cu stigmatetele de pe urmă.
El îmi strigă taina și numele deodată,
în ecoul dinlăuntrul Numelui Său.
Îmbrățișat și înjunghiat din toate părțile,
nu mă întorc.

IV

Pruncul aruncă zarul cu o infinitate de fețe.
Jucăm doar pe timp, pe veacuri și secunde.

Când se termină timpul,
jucăm pe stelele create din nou.

De la început El pune ca miză
clipa cea mai densă.

Apoi mi-o dăruiește
în răpire.

Exilat pe cea mai îndepărtată planetă,
El dezlănțuie asupra-mi ploile cu soare,
ca și cum aş locui în centrul unui diamant.

Axul ei din găuri negre aliniat.
Raze orbitoare țâșnesc prin membrele mele,
imposibil de atins cu privirea.

Zâmbind, El aruncă din nou zarul.
Cade înlăuntrul meu pe singura muchie rămasă,
căci celelalte muchii au devenit fețe.

În mintea mea plăsmuiește stele
cu o mie de colțuri și raze curbe,
coroane de spini de lumină.

Lăcrimând, El aruncă zarul foarte departe,
dar se rostogolește în sus.

Rămâne suspendat în aer,

Profețește, cine te-a lovit?

V

Trupul – încrucișare a luminii
la infinit.

El trece prin ușile încuiate
ca printr-un ochi translucid.

El trece din nou prin ușa copilăriei.

El trece prin ușile secrete
până devin transparente.

El trece prin fereastra de aur zidită în perete,
prin ușa ascunsă în muchia zidului.

El trece cu trupul meu

prin poarta celor o mie de turnuri,
și mâinile mi se fac mai străvezii decât aerul.

Înaintea mea,

El trece prin singura ușă rămasă,

El trece prin aerul pe care îl respir,
tăindu-și suflul.

El trece prin ființa aerului,

ca o orgă

cu tuburi vaporizate.

Mii de zăvoare cad deodată.

Ascunși în suflare,

îngerii își curbează aripile

pe sub mare,

le răsucesc sub abis.

Desprind țărâna de pe oase,
ca și cum aș fi carne de fulger.

Țărâmul, ca o sferă de cristal,
ridică apele
spre forma lor niciodată atinsă.

El trece văzut și nevăzut
prin fiecare zid și prin fiecare om,
El e poarta ce înlocuiește toate porțile,
deschizând cerul.

Pe unde trece El,
cerul se desface într-o infinitate de părți,
ce se unesc încrucișat
pentru a naște din nou pământul.

Dinspre cerul al doilea,
înspre muntele din mare,
în mijlocul spațiilor neatınse
unde ne pregătește locașul.

El e poarta scară,
pragul ei rotește cerurile,
deschizându-le unele în altele.

Pentru primul zbor,
cerul s-a deschis
la încheietura aripilor rănite.
Nu s-a închis nicicând
în săgeata privirii.
Deși deschis în fiecare lucru,
nu poate fi văzut